

— Բայց որդեակ, ինչո՞ւ վտանգաւոր գործ ընել, երբ կարելի է խոհեմութեամբ եւ դիւրութեամբ գործին յաջող ելք տալ. ա՛նք եղ հետ ութ-տասն հոգի ընտրանոք:

— Այդ լաւ է. ութ-տասը հոգի շատ են քառասուն հոգւոյ դէմ, ես եւ չորս հոգի շատ-շատ: Այդ յոյները ես քեզմէ լաւ կը ճանչեմ, Իշխանիկ, խորամանկ են սատանայի չափ, տասը զինեալ հայ հեռուին բաւական են, որ դոները գոցել տան եւ բերդին բոլոր պատերազմական պատրաստութիւնները երեւան հանեն. ես անգամ մը ոտք ներս դնեմ, յունարէնի բոլոր գիտութեամբս իրենց վստահութիւն տամ, ինձի դժուար է այն ատեն բերդին տիրանալ: Զեզ կը ճանչեն, դու մի՛ գար. Ատոմ, Խոսրով եւ Վահրիճ բաւական են ինձի հետ ընկերանալու: Դուք կես ժամ վերջը երեւցէք:

Իշխանիկ թեպէտ չի համոզուեցաւ, բայց Գուրգէնի դէմ տալ կարելի էր, ուստի լռեց. չորս հոգի այդ խորթուպտոյտ ճամփայներէ անցան առաջ եւ միւսներն ետ մնացին: Եւ ահա երեւցաւ Թորթումի բերդը իւր ահաւոր կերպարանոք. քարեղէն բլուր մը կործանեալ մօտակայ բարձրաբերձ լեռներէն զատուած ամենէն ինք միայնակ սեպածեւ սահած իջած էր հովտին մէջ, գետը եւ վտակ մը զինք կը շրջապատէին, եւ այդ ժայռին չորս կողմը ամուր պարիսպ մը կար: Միջնաբերդը դարձեալ իւր ամրակառոյց պարիսպներն ունէր: Գուրգէն իւր ընկերաց հետ դէպի մեծ դուռն ուղղեցաւ, եւ պահապանք տեսնելով չորս յօդի միայն, դռները չի փակեցին. մանաւանդ երբ Գուրգէն զուարթ երեսով եւ յունական հնչմամբ իրենց բարեւ տալով՝ հարցուց թէ Թեոփիլոս իշխանը հո՞ն էր եւ ինչպե՞ս էր, եւ թէ լաւ տեղաւորեա՞լ էր, եւ թէ գո՞հ էր իւր նոր բնակութենէն: Այսպիսի քաղցր հարցմունքներով հասաւ միջնաբերդը եւ ծիծաղելով ապսպրեց պահապանաց, որ լաւ խնամք տանին իր եւ իր ընկերաց ձիաններուն եթէ Կարնոյ զօրավարին հետ չեն ուզէր թշնամանալ, վասնզի ինք անոր կողմէն կ'ուզայ:

Երբ ներքնաբերդին դահլիճին մէջ տեղաւորուեցան մեր երեք բարեկամները, եւ Գուրգէն որոշեց իրեն պատուհանի մը քով տեղ մը